

Startside>Pengekrav>Europæisk betalingspåkrav

På det civilretlige område vil verserende sager og sager, der er indledt inden overgangsperiodens udløb, fortsætte i henhold til EU-retten. E-Justice-portalen vil – i overensstemmelse med en aftale med Det Forenede Kongerige – fortsat indeholde relevante informationer vedrørende Det Forenede Kongerige indtil udgangen af 2024.

Europæisk betalingspåkrav

England og Wales

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

For sager udelukkende i England og Wales findes der ingen specifik procedure med henblik på at opnå et betalingspåbud. Der findes dog en procedure, hvorved sagsøger kan få retten til at afsige en udeblivelsesdom. Europæiske betalingspåkrav kan anvendes i tilfælde af grænseoverskridende tvister inden for EU.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Proceduren med henblik på afsigelse af en udeblivelsesdom indgår i Englands og Wales' civile retsplejeregler. Når sagsøger har fremsat et krav (jf. "[Sagsanlæg — England & Wales](#)") skal sagsøgte svare inden for en frist på 14 dage efter, at kravskemaet er blevet forkyndt for ham. Hvis sagsøgte ikke svarer på kravet, kan sagsøger anmode retten om at afsige en udeblivelsesdom (dvs. pålægge sagsøgte at betale det krævede beløb på grund af den udeblevne reaktion). Sagsøgeren bør gøre dette så hurtigt som muligt, når fristen på 14 dage er udløbet. Sagsøgeren kan nemlig reagere på kravet, indtil retten har modtaget en begæring om at afsige dom. Hvis retten modtager sagsøgte svar inden sagsøgerens begæring, har svaret prioritet, også selv om det er indgivet for sent.

Hvis en sagsøger ikke begærer en afgørelse truffet senest seks måneder efter fristen for at reagere på kravet, suspenderes kravet (det stoppes eller stilles i bero), og den eneste handling, som den sagsøgte kan foretage, er at anmode en dommer om at hæve suspensionen.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Udeblivelsesdomme kan afsiges i næsten alle slags sager, der behandles ved de civile domstole i England og Wales. De er ikke begrænset til sager vedrørende pengekrav eller kontraktmæssige krav. Medmindre udeblivelsesdomme er udtrykkeligt udelukket i retsplejen (Civile Procedure Rules), kan sagsøger begære en udeblivelsesdom afsagt i enhver civilretlig procedure i England og Wales undtagen i sager om krav af levering af varer, idet aftaler herom er omfattet af lov af 1974 om forbrugerkredit.

For at opnå afsigelse af en udeblivelsesdom skal sagsøger dokumentere, at han har opfyldt de relevante procedurekrav, samt at sagsøgte ikke har opfyldt disse procedurekrav.

I henhold til del 8 i retsplejereglerne findes der en særlig procedure, som skal følges i sager, hvor sagsøgte søger rettens afgørelse af et spørgsmål, som ikke forventes at medføre væsentlig uenighed om omstændighederne, eller i særlige sager, hvor denne procedure er tilladt. I sådanne tilfælde kan der ikke afsiges udeblivelsesdom.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Der er ikke nogen øvre grænse for pengekravets størrelse.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Som nævnt ovenfor, er proceduren for afsigelse af udeblivelsesdomme en del af den almene civile retspleje. Det drejer sig ikke om en særskilt procedure som i mange andre medlemsstater. Proceduren er en mulighed, eftersom der ikke automatisk afsiges en udeblivelsesdom i de tilfælde, hvor den sagsøgte ikke reagerer på et krav inden for den fastsatte frist. Tidsfristen er tydeligt angivet på den stævning, der forkyndes for den sagsøgte. En udeblivelsesdom afsiges ikke, medmindre sagsøgeren anmoder eller indgiver en begæring herom. Sagsøgeren kan desuden vælge ikke at forfølge kravet.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Tvister mellem virksomheder eller personer i forskellige medlemsstater reguleres af forskellige retsakter, hvoraf de mest relevante er Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, der er kendt som Bruxelles-forordningen. Der er et europæisk betalingspåkrav, som gør det lettere for kreditorer at inddrive ubestridte fordringer i grænseoverskridende sager i Den Europæiske Union. Sagsøger kan vælge mellem disse procedurer og den almindelige procedure.

1.2 Den kompetente domstol

En udeblivelsesdom kan afsiges af såvel County Court som High Court. Sagsøger skal indgive begæring til den ret, hvor sagen blev indledt. Retten vil derefter kontrollere, at sagsøgte hverken har anerkendt forkyndelsen eller indgivet noget svarskrift, og at fristen for at indgive sådanne dokumenter er udløbet.

Proceduren følger de almindelige kompetenceregler for Englands og Wales' domstole (se siderne om retternes "[kompetence](#)"). Kort fortalt skal sager vedrørende et krav på under 100 000 GBP (under 50 000 GBP i sager om personskade) anlægges ved County Court, medmindre sagsøgeren får andet at vide. Krav på under 10 000 GBP kan behandles af County Court efter proceduren for småsager, som udgør en enkel og uformel procedure for bilæggelse af tvister, ofte uden brug af en advokat. Alle sager vedrørende krav på over 100 000 GBP kan anlægges enten ved High Court eller ved County Court. Sagens karakter og kompleksitet vil være afgørende for, hvilken ret der har kompetence.

Yderligere oplysninger om procedurereglerne for disse retters afsigelse af udeblivelsesdomme findes på justitsministeriets websted.

1.3 Formkrav

Ud over ovennævnte krav — nemlig at sagsøger skal have fulgt de rette procedurer ved udtagelsen af stævningen, og at sagsøgte ikke har reageret inden for fristen — afhænger formkravene for afsigelse af en udeblivelsesdom af kravets type.

Generelt kræves der ved krav om specificerede beløb kun, at sagsøgeren anmoder om en udeblivelsesdom. Sådanne anmodninger behandles sædvanligvis af rettens administrative personale og ikke af en dommer. I disse tilfælde kontrollerer retsbedsmændene, at sagsøgte ikke har anerkendt forkyndelsen eller indgivet svarskrift, at de relevante frister er udløbet, og at sagsøger har fremlagt den nødvendige dokumentation for retten.

Når kravet gælder et uspecificeret beløb, skal sagsøger indgive en begæring til retten. Derefter behandles sagen af en dommer. Dommeren afgør, om der er behov for et retsmøde, og hvad sagsøger skal tilvejebringe for at hjælpe dommeren med fastsættelsen af det beløb, som sagsøger er berettiget til — f.eks. hvilken dokumentation, der skal fremlægges.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

For begge former for krav skal der anvendes en standardformular.

Når kravet gælder et specificeret beløb, og retten har godkendt stævningen, sender retten sagsøgeren en formular N205A — Notice of Issue (Specified Amount). Formularen indeholder et afsnit, som sagsøgeren skal udfylde og returnere til retten, hvorved der begæres afsigelse af en udeblivelsesdom, ifald sagsøgte ikke har reageret på stævningen inden for den fastlagte frist. Formularen indeholder en række oplysninger om dens udfyldelse.

Før sagsøger udfylder formularen, bør vedkommende nøje gennemtænke, hvordan det skyldige beløb ønskes betalt af sagsøgte. Sagsøgeren ønsker måske pengene betalt med det samme, men sandsynligheden for at få dem er måske størst, hvis sagsøgte har mulighed for at afdrage dem over en periode. Det afhænger af sagsøgtes situation.

En sagsøger, som har indgivet sin stævning via [Money Claim Online](#), kan forelægge retten en begæring om en udeblivelsesdom online.

I tilfælde hvor kravet vedrører et uspecificeret beløb, modtager sagsøgeren en formular N205B — Notice of Issue (Unspecified Amount) fra retten, når stævningen godkendes. Formularen indeholder et afsnit, hvor sagsøgeren kan anmode retten om at afsige kendelse om, at sagsøgte hæfter (er ansvarlig) for kravet. Retten afgør, hvor stort et beløb sagsøgte skal betale. Denne procedure omtales som "rettens afgørelse af, hvilket beløb der skal betales" ("entering judgment for an amount to be decided by the court").

Visse sagstyper kræver, at der forelægges en begæring for en dommer om at afgøre, hvorvidt der kan afsiges en udeblivelsesdom. Det drejer sig bl.a. om sager, hvor stævningen er forkyndt for en sagsøgt i en anden retskreds, eller hvor sagsøgte er en stat, en statslig myndighed eller en person eller et organ, der nyder civilretlig immunitet. Der skal også indgives en sådan begæring, hvis sagsøgte er et barn eller en patient, eller hvis det drejer sig om et krav som følge af en ægtefælles forsømmelse ("tort") af sine forpligtelser over for den anden ægtefælle. I sådanne tilfælde anvendes [Form N244 \(Application Notice\)](#). Flere domstolsformularer, herunder N244, kan hentes på [justitsministeriets](#) websted. Alle formularer kan fås ved alle civilretter i England og Wales.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Som for alle andre typer sager, er der ikke noget krav om at søge juridisk rådgivning eller lade sig repræsentere ved en advokat. Almindeligvis kan det dog tilrådes at søge bistand fra en advokat, hvis kravet er på over 5 000 GBP, og navnlig hvis det involverer komplicerede spørgsmål. Yderligere oplysninger om det nyttige i at søge advokatbistand findes på siden "Sagsanlæg".

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Da en anmodning eller begæring om afsigelse af en udeblivelsesdom indgår i Englands og Wales' civile retspleje, skal sagsøger først anlægge sag på sædvanlig vis, jf. siden "Sagsanlæg". Generelt skal kravformularen indeholde nærmere oplysninger om sagens parter, en kort beskrivelse af kravet og om muligt angivelse af det beløb, der stilles krav om, og hvorvidt det forventede beløb til inddrivelse falder inden for en af følgende kategorier:

højst 10 000 GBP

over 10 000 GBP, men ikke over 25 000 GBP

over 25 000 GBP.

I sager vedrørende personligt tab eller personskade bør sagsøger angive, om han forventer at få inddrevet:

højst 1 000 GBP

over 1 000 GBP.

Hvis sagsøger ikke er i stand til at sætte et beløb på kravet, skal det angives, at man ikke kan vurdere, hvor meget man forventer inddrevet. Formularen indeholder vejledende oplysninger til både sagsøger og sagsøgte.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ud over kravformularen skal sagsøger tilvejebringe nærmere oplysninger om kravet, herunder:

en præcis angivelse af sagens omstændigheder

i givet fald en erklæring om, at sagsøger søger særlige former for skadeserstatning

nærmere oplysninger om eventuelle rentekrav

alle øvrige oplysninger, der er relevante for den pågældende sagstype, hvis sådanne er specificeret i retsplejereglerne.

I de tilfælde hvor retsmedsmænd kan afsige en udeblivelsesdom, skal de have sikkerhed for, at kravets indhold er blevet forkyndt for sagsøgte, at sagsøgte ikke har reageret på kravet inden for den fastsatte frist, og at sagsøgte ikke har efterkommet kravet.

Hvis disse forudsætninger er til stede, udfærdiger retsmedsmændene en dom til fordel for sagsøger, hvori det fastslås, hvor meget sagsøgte skal betale, hvornår der skal betales, og hvortil pengene skal sendes. En kopi af dommen sendes til sagsøger og til sagsøgte.

Hvis det som beskrevet ovenfor påhviler dommeren at træffe afgørelsen, dvs. når kravet vedrører et uspecificeret beløb, kan dommeren afgøre, om der er behov for et retsmøde, eller om der kræves yderligere dokumentation. Dette kaldes at give instrukser. Når dommeren har truffet afgørelse, får sagsøger og sagsøgte tilsendt en kendelse. Dommeren kan i sine instrukser bestemme enten, at kravet henvises til småkravsproceduren, eller at der skal holdes et retsmøde, hvor sagens genstand præciseres ("disposal hearing").

Under dette retsmøde vil dommeren enten give mere detaljerede instrukser om f.eks., hvilke dokumenter eller bevismidler der mangler, for at dommeren kan træffe endelig afgørelse om beløbets størrelse, eller fastsætte, hvor stort et beløb sagsøgte skal betale, hvis det er en ukompliceret sag, som ikke kræver en længerevarende behandling.

Hvad dommeren vælger at gøre, afhænger af skadeserstatningens sandsynlige størrelse, hvorvidt sagsøgte menes at ville bestride skadeserstatningens størrelse, og hvorvidt den på retsmødet fremlagte dokumentation ifølge dommeren er tilstrækkelig som bevis for at kunne træffe en endelig afgørelse.

En dommer vil normalt ikke træffe endelig afgørelse på et sådant retsmøde, medmindre det skriftlige materiale, der er fremlagt for retten, er sendt til sagsøgte mindst tre dage før mødets afholdelse.

Efter retsmødet nedfælder retsmedsmænd dommerens afgørelse i en kendelse, som sendes til både sagsøger og sagsøgte.

Hertil kommer, at hvis sagsøgte ikke bor i England eller Wales, må retten sikre sig, at den bl.a. i henhold til de relevante internationale aftaler har beføjelse til at behandle og træffe afgørelse om kravet, at ingen anden ret har enekompetence, og at kravet er blevet behørigt forkyndt.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten afviser en begæring om en udeblivelsesdom, hvis sagsøger ikke har overholdt retsplejereglerne. Hvis de nærmere oplysninger i kravformularen eller de nærmere omstændigheder ved forkyndelsen f.eks. ikke er i overensstemmelse med retsplejereglerne, kan retten ikke afsige en udeblivelsesdom. Retten afviser også en begæring om en udeblivelsesdom, hvis sagsøger ikke fremlægger den nødvendige dokumentation for retten (se ovenfor). Forudsat at disse procedurekrav er opfyldt, er spørgsmålet om, hvorvidt retten undersøger kravets berettigelse inden afsigelsen af en udeblivelsesdom (som nævnt ovenfor), afhængig af, om det drejer sig om et specificeret beløb eller ej, eller om det falder ind under en af de kravskategorier, der kun kan afgøres af en dommer efter begæring (se punkt 1.3).

1.5 Klageadgang

Retten nægter ikke at afsige en udeblivelsesdom, medmindre sagsøger ikke er i stand til at overbevise retten om, at de korrekte procedurer er fulgt. Sagsøger kan ikke appellere en sådan afgørelse. Hvis retten afviser at afsige en udeblivelsesdom, kan sagsøger normalt starte forfra ved at forkynde en ny kravsformular for sagsøgte i overensstemmelse med de civile retsplejereglers procedurer og krav.

Er en udeblivelsesdom afsagt på et forkert grundlag, kan sagsøgte få dommen ændret eller ophævet. Der kan indgives begæring om at få en udeblivelsesdom ændret (f.eks. en nedsættelse af beløbet, hvis en del af gælden er blevet betalt forud for dommen) eller at få den ophævet. Hvis sagsøger har grund til at mene, at de nærmere omstændigheder vedrørende stævningen ikke er kommet til sagsøgtes kendskab inden udeblivelsesdommens afsigelse, har vedkommende pligt til at begære, at retten ophæver den udeblivelsesdom, som er afsagt til vedkommendes fordel.

1.6 Indsigelse

Proceduren for en udeblivelsesdom kan kun anvendes, hvis sagsøgte ikke reagerer på kravet eller anerkender kravet inden for fristen (se ovenfor). Hvis sagsøgte fremsætter indsigelser mod kravet, følger sagen et normalt sagsforløb, hvor kravet bestrides.

Hvis sagsøgte ønsker at få en udeblivelsesdom ophævet eller ændret efter afsigelsen, skal han øjeblikkeligt indgive begæring til retten om dette. Retten kan ændre eller ophæve udeblivelsesdommen, hvis den skønner, at der er rimelig grund til det, eller hvis der er reel udsigt til, at sagsøgte kan få medhold.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis sagsøgte indgiver et svarskrift med indsigelser mod kravet inden for den fastsatte frist, fortsætter sagen i et normalt sagsforløb som beskrevet på siden "Sagsanlæg".

Da ordningen med udeblivelsesdomme er en del af den almene civile retspleje, finder en sådan henvisning ikke sted i England og Wales. Hvis en udeblivelsesdom ophæves som følge af fremsatte indsigelser, må sagen eventuelt gå om, eller den sagsøgte vil eventuelt få mulighed for at indgive et svarskrift. Dommeren afgør, hvad der skal ske, på grundlag af sagens omstændigheder.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Proceduren for udeblivelsesdomme kan kun anvendes, hvis sagsøgte undlader at komme med indsigelse mod eller anerkende kravet inden for den fastsatte frist. Først derefter kan sagsøger indgive begæring om afsigelse af en udeblivelsesdom.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

En udeblivelsesdom er en afgørelse, som sagsøger kan fuldbyrde over for sagsøgte. De procedurer, der skal følges for at få afsagt en udeblivelsesdom, er beskrevet i punkt 1.3.4.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Som beskrevet ovenfor kan sagsøgte anmode retten om at ændre eller ophæve udeblivelsesdommen (dvs. ændre domskonklusionerne eller annullere dommen i sin helhed). Dette er ikke en egentlig appel, da spørgsmålet behandles af samme ret, som oprindeligt skulle have behandlet sagen, hvis den sagsøgte havde fremsat indsigelser mod kravet. Retten kan ændre eller ophæve udeblivelsesdommen, hvis den skønner, at der er begået procedurefejl, at der er reel udsigt til, at sagsøgte kan få medhold, eller at der er en anden god grund hertil.

Begge parter kan appellere en afgørelse om at ophæve eller afvise at ophæve en udeblivelsesdom, forudsat at der gives tilladelse hertil af den ret, som har truffet afgørelsen, eller af appelretten.

Relaterede links

[Justitsministeriet](#)

[Domstolenes adresser](#)

Sidste opdatering: 17/08/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.